

tryggende Ordning; paa den anden Side er det lidet heldigt og ikke stemmende med den almindelige administrative Ordning, at Fredningsnævnets Kendelser er inappellable. En hele Landet omfattende Appelinstant vil kunne faa et Overblik over Landets ejendommelige Naturforhold og vil paa mere alsidig og sagkyndig Maade end de enkelte Nævn, i hvilke det kan befrygtes, at lokale Hensyn ofte mere eller mindre ubevidst vil gøre sig gældende, kunne træffe Afgørelse i Konflikter mellem Samfundets og den enkeltes Interesser.

Overfredningsnævnets Bestemmelse skal endvidere være at skabe Sikkerhed for, at der ikke paalægges det offentlige Udgifter til en Fredning, uden at denne virkelig er af væsentlig Betydning for Almenheden, se § 13, 1ste Stykke. Ogsaa paa dette Punkt tiltrænges der uden Tvivl en prøvende og regulerende Overinstans, og en særlig Kommission, i hvilken saa vel saglig som juridisk Indsigt er repræsenteret, vil her have bedre Mulighed for at skaffe sig personlig Indsigt i Sagen og træffe en saglig begrundet Afgørelse end Justitsministeriet, til hvilket denne Myndighed efter Underudvalgets Forslag skulde henlægges.

Endelig maa man ikke undervurdere den Betydning, det vil kunne faa for hele Naturfredningsbevægelsen, at der skabes en Centralmyndighed, hos hvilken Erfaringerne fra de enkelte Nævn kan samles og bearbejdes; den vil kunne virke vejledende og raadgivende for Nævnene paa mange Punkter og vil kunne bidrage til, at der følges ensartet Fremgangsmaade ved alle Nævn i Tvivlsspørgsmaal af formel Karakter, og at ensartede Synspunkter kommer til Anvendelse i ligeartede Tilfælde.

Selv om man bibeholder Forslagets Regler om et Overfredningsnævn, er det dog ikke udelukket at imødekomme Underudvalgets Ønske om, at Erstatningsspørgsmaals endelige Afgørelse kan henskydes til Vurdering af udmeldte Mænd, og en dertil sigtende Bestemmelse er derfor optaget i Forslagets § 15, 3dje Stykke.

ad § 4.

Denne Bestemmelse, som ikke fandtes i det ældre Forslag, er optaget efter Underudvalgets Ønske. Naturfredningsraadet, som væsentligst tænkes sammensat af Videnskabsmænd, skal navnlig have til Opgave at udtale sig med Hensyn til saadanne Fredningsspørgsmaal, som begrundes i videnskabelige (zoologiske, botaniske, geologiske eller historiske) Hensyn, se Forslagets §§ 9 og 18.

§§ 5—8 samt 10—12

svarer — bortset fra formelle Rettelser — ganske til §§ 4—7 samt 8, 9 og 11 i det tidligere Forslag, medens

§ 9

er en ny Bestemmelse, hvorom henvises til det ved § 4 anførte.

ad § 13.

I det tidligere Forslag var det angaaende Erstatningens Udredelse i § 10 fastsat, at en Tredjedel altid skulde betales af Statskassen; de øvrige to Tredjedele skulde i København, Frederiksberg og Købstæderne bæres af Kommunens Kasse, medens de paa Landet skulde deles mellem Amtsrepartitionsfonden og Kommunens Kasse. Af Underudvalget er det derimod foreslaaet, at hele Erstatningen skal udredes af Statskassen, idet enhver Kendelse, der medfører Udgifter for det offentlige til Erstatning, skal indsendes til Justitsministeriet, der da afgør, om det vil fremme Sagen, eventuelt ved at søge Bevilling til Beløbets Udredelse; sker dette ikke, bortfalder Kendelsen.

En saadan Ordning, hvorved Spørgsmaalet om Frednings Gennemførelse i hvert enkelt Tilfælde lægges i Justitsministeriets, eventuelt i sidste Instans i Bevillingsmyndighedernes Haand — bortset fra Tilfælde, hvor de til Gennemførelsen fornødne Midler kan fremskaffes ad privat Vej — kan Ministeriet ikke anse for hensigtsmæssig. Man henviser herom dels til det ovenfor ved § 3 anførte og skal endvidere bemærke, at denne Ordning nødvendigvis maa medføre, at der som Regel vil hengaa lang Tid, inden der af den finanslovgivende Myndighed kan træffes Bestemmelse om, hvorvidt et Fredningsforetagende skal gennemføres eller ikke; i denne Mellemtid maa naturligvis intet foretages, der kan præjudicere Stillingen, saaledes at f. Eks. et paatænkt Byggefotagende maa stilles i Bero, indtil endelig Afgørelse foreligger. Gaar denne da imod Fredningsnævnets Kendelse, vil der ofte være paaført vedkommende Ejere et ganske betydeligt Tab, som Statskassen kommer til at bære, uden at Samfundet har haft noget som helst Udbytte heraf. Naar de ved Loven indførte sagkyndige Myndigheder har truffet Bestemmelse om Fredning, forekommer det Ministeriet rettest, at dennes Gennemførelse ikke skal udsættes alene af Hensyn til Spørgsmaalet om Bevilling af de fornødne Midler til Udredelse af Erstatning; man maa derfor finde det